

Г-н Минчев, как коментирате факта, че три седмици след промените в кабинета, финансовият министър Милен Велчев подава оставка?

Това е индикатор на дълбоката криза и дезинтеграция на управляващото мнозинство. Дезинтеграция, която не можа да бъде преодоляна и не би могла да бъде преодоляна от козметичните промени и размествания, които бяха направени в правителството. Финансовото министерство е един специфичен индикатор за състоянието на едно управление, поради простата причина, че бюджетната политика, до която опират всички и за всичко, се осъществява именно от това министерство. Аз лично смятам, че мотивът за подаване на оставката от страна на Милен Велчев в следствие на нарастващ натиск върху него за отслабване на финансовата дисциплина е напълно искрен и напълно достоверен.

Разпадът на това мнозинство и управление може да бъде описан и като процес на непрекъснато засилване на апетитите и на антагонизмите между отделните групови интереси и лобистки структури в рамките на мнозинството. Всички тези апетити в крайна сметка опират до едно - по какъв начин ще бъде разпределяна държавната баница, по възможност без много шум, без много прозрачност и отчетност пред обществото и по възможност колкото се може повече в собствен, групов или личен интерес.

Мисля, че определени амбиции в това отношение са прелели чашата на търпението на Милен Велчев. Аз не го подозирам в никакви свръхидеалистични мотиви, с цел да запази финансовия интегритет на държавата - просто Велчев знае много добре, че ако финансовата дисциплина бъде отслабена и ако бюджетът за следващата година инкасира един дефицит от 5-6-10% или дори 15-20%, това ще влезе в неговата лична биография като неуспех. Т.е., той ще бъде окачествен като един неуспешен финансов министър поради това той не желае да поеме подобни рискове.

Смятам, че капките, които са прелели чашата на търпението от тази гледна точка на Велчев, са изключително стръвните апетити на Ахмед Доган да развърже възела на строгата финансова отчетност и дисциплина в държавата, за да захрани своите собствени избиратели преди местните избори, тъй като ДПС трябва така или иначе да обясни на турския етнос и на другите избиратели на ДПС какво е свършил за тях през последните две години, а това обяснение не е никак лесно.

Вторият елемент, който има съществено въздействие върху решението на Велчев, е нарастващият натиск на мутренски групировки и техните парламентарни лобисти, които се опитват да командват с "легни-стани" процеса на контрол върху безмитните магазини, върху хазарта и т.н.

Нима само Доган има интерес от развързването на държавната кесия, нима и самият премиер няма подобен интерес точно преди местния вот?

Първосигналният примитивен ход на всеки политик, който желае да играе популистки игри в навечерието на избори, е да раздава и по този начин да умилостивява избирателя, така че не мога да кажа дали и самият премиер не се изкушава от една подобна възможност. Това, което е извън всяко съмнение, че една подобна възможност на първо време ще причини доста сериозно развихряне на инфлационен процес и в крайна сметка ще постави под въпрос ефективното съществуване на валутния борд.

Как ще коментирате желанието на Велчев да се изчисти името му от яхтения скандал? Как МВР може да изчисти името на Велчев?

Този мотив е малко ексцентричен. Аз съм съгласен за това с Бойко Борисов, че наличието на подобна снимка на яхтата не може да бъде изличено. Очевидно е, че това, което Велчев иска, е оторизирано лице от МВР, най-добре е министър Петканов, разбира се, да излезе и да каже, че въпреки че тази снимка, подозрения за замесеност на Велчев и на другите политически лица на борда на яхтата с Иван Тодоров-Доктора няма и не може да има. Аз подозирам, че това се разбира под "изчистване".

Друг е въпросът, че едно подобно изказване може да бъде направено или може да бъде спестено, но то по никакъв начин реално не може да отмени факта на съществуването на тази снимка.

Според вас, какви са плюсовете и минусите на двата изхода от ситуацията - премиерът приема или отхвърля оставката?

Плюсовете за премиера и за неговото управление в настоящата ситуация са вече много оскъдни и при най-доброто решение. Процесът на разпад на мнозинството е толкова драматичен, че се изисква просто много добра еквилибристика от страна на премиера, за да компенсира непрекъснатите ефекти и последствия на този процес.

Ако откаже да приеме тази оставка, премиерът просто ще предотврати едно лавинообразно нарастване на този тип прецеденти, индикиращи продължаващия все по-динамичен разпад на обществото. Ще даде възможност за съхраняване на финансовата дисциплина в държавата, тъй като очевидно Велчев държи на нея и докато е на този пост, няма да се откаже да контролира баланса на публичните финанси, ще може така или иначе да продължи едно относително ефективно участие на България в преговорите с ЕС - изобщо ще бъде предотвратена една бърза по-нататъшна дестабилизация, без това да означава, че ще бъде компенсиран реалният процес на разпад на мнозинството.

Минусите на този вариант - премиерът ще трябва да провежда тягостни и много неприятни разговори с мераклиите за развързването на финансовата дисциплина, като Ахмед Доган и другите групировки в НДСВ, където апетитите нарастват право пропорционално на броя на групировките и интересите, които делат помежду си.

Единствения положителен елемент, който мога да изтъкна при приемането на оставката на Милен Велчев ще бъде, че в крайна сметка ще се отпусне естественият процес на разпад на това мнозинство и ще бъде даден някакъв шанс за неговото преко конфигуриране, ако изобщо такъв шанс съществува. Това е твърде виртуален плюс, тъй като, макар че това правителство и управление ще си отиде в историята и то като неуспешно, последствията за България ще бъдат много драматични.

Когато аз и мои колеги през пролетта на 2001 г. предупреждавахме категорично срещу допускането на Симеон Сакскобургготски като политическа алтернатива в България, ние имахме предвид точно това - неговата неадекватност и неговата слабост, която в ключови за нацията и за националния интерес моменти, може да се окажат действително от съдбовно значение за постигането, по точно за непостигането на определени национални приоритети. И ето тази ситуация е такава.

Ако това правителство и управление си замине сега, в резултат на подобни кризи, следва най-вероятно три месеца служебно правителство, предсрочни избори и още няколко месеца конституиране на новото управление. На практика това означава, че от осемте-десетте следващи месеца, в които ние трябва да преговаряме най-интензивно и най-отговорно с ЕС, ние ще изгубим шест месеца.

Ако това се случи, то ще послужи за абсолютно достатъчен легитимиращ аргумент на това крило от брюкселската администрация, което и без това се стреми да отложи максимално във времето приемането на България и Румъния за редовни членове на ЕС. От Брюксел ще кажат - ето имахме добро желание да ви приемем 2007, но вие не успяхте да се справите с преговорния процес, а така България ще изгуби единствената дата за членство, за която има потвърждение и ангажимент от страна на ЕС. Оттам нататък ще започнем отначало да искаме ангажимент от страна на новата ЕК през 2005 г. и т.н. и т.н. Това ще бъде реалното последствие и основния голям, да не кажа гигантски минус, от разпада на съществуващото управление, колкото и облекчаващо за нацията да е съкращаването на практика на тази агония.

Лошата новина е, че освен че ще бъдат осуетени ефективните преговори с ЕС, като потенциално следващо управление не се очертава нищо прилично, нищо сериозно - очертава се едно потенциално управление, коалиция на ДПС и БСП в резултат на предсрочните парламентарни избори, ДПС с още нараснали апетити, още по-амбициозни бизнес-планове на Ахмед Доган. И БСП с класическа лява фразеология и липса на реална икономическа политика, която да разреши в дългосрочен и средносрочен план проблемите на страната.

Следователно България няма интерес от предсрочни избори?

Моето мнение е, че предсрочните избори през следващите осем-десет месеца ще осуетят категорично и безвъзвратно ефективните преговори за членство в ЕС и по този начин ще премахнат изцяло възможността ние да станем членове през 2007 г.

Смятате ли, че Велчев има заложи за политическа кариера и това не е ли заявка в тази посока?

Това не е първата заявка на Милен Велчев за политическа кариера. Освен това той е на позиция, на която е разполага с много силна и концентрирана власт, която не е много очевидна за публиката. Той разполага с много сериозна и концентрирана власт не просто като финансов министър, а и като една фигура, която пряко осъществява връзката между управлението на България начело със Симеон Сакскобургготски, и този тип стремежи и интереси, които са така да се каже външна, международна подкрепа за това управление, преди всичко в и около Лондонското сити. Така че Велчев концентрира една сериозна власт в ръцете си и неговите политически амбиции на

базата на тази власт и ресурс, с който разполага, не са от вчера и може би няма да бъдат преустановени с подаването на тази оставка.